

А. Л. Петрицький
завідувач сектору відділу державної правової політики
Національного інституту стратегічних досліджень
при Президентові України (м. Київ)

УДК 342

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ЗДІЙСНЕННЯ ДЕРЖАВНОГО ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ В УКРАЇНІ

Досліджуються окремі проблеми організаційного та правового забезпечення здійснення державного фінансового контролю в Україні. Розглянуто питання про форми, методи та види державного фінансового контролю. Визначено окремі проблеми законодавчого закріплення основ державного фінансового контролю. Проаналізовано характерні риси державного фінансового контролю.

Ключові слова: державний фінансовий контроль, державне управління, функція, органи виконавчої влади.

В Україні сьогодні відбувається процес пошуку і становлення ефективної системи державного управління, побудови організаційної структури органів, які входять до цієї системи і оптимізація їх функціональної діяльності. Перебуваючи в тісному зв'язку із цим процесом, відповідно модернізується і система контролю у різних сферах державного управління. У стані постійних пошуків і структурних змін перебувають організація і діяльність уряду і центральних органів виконавчої влади, в тому числі щодо ефективного забезпечення здійснення фінансового контролю. При цьому фінансовий контроль займає важливе місце у сфері діяльності органів виконавчої влади, який поширюється на всі галузі державного управління.

Актуальність цієї теми полягає в тому, що в Україні здійснення державного фінансового контролю дозволяє оперативнo й ефективно впливати на процеси, які відбуваються в економічній сфері життєдіяльності суспільства та держави, що, у свою чергу, потребує удосконалення організаційно-правового забезпечення структурної і функціональної побудови органів виконавчої влади, які покликані забезпечувати виконання указаної функції державно-управлінського впливу. Правове регулювання суспільних відносин, в яких відбувається державно-фінансове контролювання, також потребує уточнення визначень ряду базових понять, пов'язаних з виконанням контрольної функції відповідними органами виконавчої влади.

Питання правового забезпечення здійснення фінансового контролю досліджували українські науковці, серед яких необхідно згадати І. В. Басанцова, В. М. Карпова, Л. А. Савченко, І. Б. Стефанюка, В. О. Шевчука, С. В. Бельчика, тощо.

Метою статті є уточнення окремих теоретичних питань щодо сутності та змісту фінансового контролю, з'ясування його мети, визначення співвідношення методів та форм контролю, а також виявлення проблем організаційно-правового забезпечення його здійснення.

Слід зазначити, що фінансовий контроль є складовою державного контролю в цілому, який, як справедливо відзначалося в літературі, не представляє сам по собі первинної діяльності, оскільки здійснюється щодо діяльності, яка відбувається

незалежно від контролю [1, с. 197]. Разом з тим зазначимо, що “похідний” характер контролю не означає однак, що він не є самостійним видом діяльності органів виконавчої влади. Так, Закон України “Про центральні органи виконавчої влади” від 17 березня 2011 р. до основних завдань центральних органів виконавчої влади окремо відносить здійснення державного нагляду (контролю) (ст. 17) [2].

У літературі щодо управлінської природи державного контролю зазначалося, що його сутність полягає у спостереженні за відповідністю діяльності підконтрольного об’єкта тим приписам, які він (об’єкт) отримав від управлінської ланки (органа, посадової особи) [3, с. 7]. Державний фінансовий контроль, як прояв загального та спеціалізованого контрольно-владного впливу органів виконавчої влади, припускає підтримку здатності підконтрольного об’єкта здійснювати певні державно-управлінські рішення у фінансовій та господарській сферах; розпізнавати виникаючі ситуації у відповідних правових відносинах і обирати відповідні реакції на них.

Як справедливо зазначається ними в літературі, без здійснення контрольної функції неможливо забезпечити зворотний зв’язок об’єкта управління з управлінським апаратом [4, с. 162], а відповідно — налагодити ефективне функціонування механізму державно-управлінського впливу.

Отже, слід погодитися з тим, що суспільне призначення контролю, в тому числі і фінансового, полягає в тому, що він служить засобом отримання інформації про процеси, що відбуваються у суспільстві і різних його утвореннях, допомагає визначити відповідність дій на шляху досягнення мети, виявити причини відхилення від неї, розробити заходи, що протидіють виявленню відхиленням [5, с. 16].

Аналізуючи текст указаною вище норми законодавства про центральні органи виконавчої влади, можна зазначити, що законодавець не бачить різниці між контролем та наглядом. Більш того, ставить на перше місце нагляд, що, на нашу думку, не є коректним.

Термін “контроль” за своїм змістом близький до терміна “нагляд”, який в українській мові означає “перевірку, а також спостереження з метою перевірки” [6, с. 92, 110]. Уже із цього формулювання можна побачити, що нагляд — це свого роду “звужений” контроль, однак звужений лише у сфері свого застосування.

Сучасний словник іншомовних слів зафіксував таке визначення терміна контроль (від франц. *controle*) — перевірка або спостереження з метою перевірки. Разом з тим, французьке *controle* (*count + role*) утворилося від латинського префікса *contra*, що означає проти, і слова *role*, яке означає виконання якоїсь дії. Отже, слово “контроль”, окрім значення перевірки, нагляду з метою перевірки, у своєму змісті має також значення протидії чомусь небажаному.

Специфіка нагляду проявляється в перевірці лише законності дій конкретного об’єкта і, на відміну від контролю, він не завжди є управлінською функцією [7, с. 105] і, в остаточному підсумку, — спрямований на виявлення фактів правопорушень і залучення винних до відповідальності. Певні наслідки, пов’язані з наглядовою функцією, настає лише у випадку порушення встановленого правила.

Слід зазначити, що більшість органів державного фінансового контролю, серед яких провідне місце займають Міністерство фінансів України, Державна фінансова інспекція України, Державна служба фінансового моніторингу України, Державна казначейська служба України, Державна податкова служба України, Державна пробірна служба України, Державна митна служба, виконують, в першу чергу, контрольну функцію у сфері фінансових правовідносин, про що свідчить аналіз нормативних актів, які закріплюють їхній статус, що не позбавляє їх можливості здійснювати і наглядову діяльність.

Саме тому, на нашу думку, при характеристиці діяльності вказаних суб’єктів державного фінансового контролю можна використовувати інтегруючий щодо контролю та нагляду термін — “інспектування”, оскільки тут контроль і нагляд взаємообумовлені і взаємодоповнюючі елементи. Цей факт, на наш погляд, визначає, що грань між контролем та наглядом у діяльності вказаних органів виконавчої

влади досить прозора: вони немовби зливаються воедино, але насправді це відносно самостійні за значенням інститути. І, можливо, саме тому, деякі автори не розділяють цих понять [8, с. 146], а законодавці усе ще не визначилися, як їм називати діяльність інспекційних органів: контролем, наглядом двома термінами одночасно.

Слід підкреслити, що інспектування є функцією, яка притаманна виключно органам виконавчої влади; функцією державного управління, яка у поєднанні з іншими функціями утворюють функціональне призначення того чи іншого представника виконавчої гілки влади, при цьому в нашій статті аналізується діяльність саме цієї гілки державної влади.

Щодо інших органів державного фінансового контролю, то їхня діяльність визначена специфікою їхнього спеціального статусу. Мова йде про Рахункову палату України, кошти на функціонування якої виділяються безпосередньо з Державного бюджету України, а їхній обсяг визначається Верховною Радою України і зазначається у державному бюджеті окремим рядком. При цьому, як справедливо зазначається ними у літературі, незалежність цього органу фінансового контролю від законодавчої та виконавчої влади повинна виявлятися, передусім, у виборі видів і напрямів перевірок та у виконанні програм перевірок. Саме тому, він самостійно складає програми перевірок, а інші державні органи не можуть впливати на цей процес [9, с. 49].

В той же час законодавство України термін “інспектування” використовує в якості визначення одного із напрямів діяльності органів фінансового контролю. Так, державна контрольно-ревізійна служба, яка після закінчення реформування системи центральних органів виконавчої влади повинна бути перетворена на Державну фінансову інспекцію України здійснює фінансовий контроль, в тому числі і через інспектування (ст. 2 Закону України “Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні” від 26 січня 1993 р.) [10]. Хоча, на нашу думку, інспектування слід визначити як специфічний різновид контрольно-наглядової діяльності органів виконавчої влади.

Розглядаючи питання функціонування контрольно-ревізійної служби, слід звернути увагу і на те, що Указ Президента України “Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади” від 9 грудня 2010 р. [11] був прийнятий без попереднього внесення змін до Закону України “Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні” від 26 січня 1993 р., що, у свою чергу, негативно відображається на дотриманні принципу ієрархії нормативних актів. У подальшому для удосконалення правового забезпечення здійснення державного фінансового контролю слід оновити законодавство про відповідні органи виконавчої влади.

Дискусія про співвідношення контролю та нагляду, а також питання визначення змісту інспектування, доповнюється і дискусією про визначення та співвідношення понять “форма” та “метод” фінансового контролю.

У науці фінансового права окремі дослідники форму фінансового контролю розуміють як спосіб конкретного виразу й організації контрольних дій, а також вважають, що формами фінансового контролю є ревізія, перевірка, нагляд [12, с. 63]. За словами Н. А. Маринів, таке визначення найбільшою мірою відповідає філософському розумінню поняття форми [13, с. 166].

На думку О. Ю. Грачової, прийнято розрізняти такі форми фінансового контролю: ревізія, спостереження, обстеження, перевірка, аналіз [14, с. 59]. Г. Ю. Ісаншина виділяє такі форми податкового контролю, як податкові перевірки, облік платників податків, оперативно-бухгалтерський облік надходжень податків, контроль за відповідністю витрат фізичних осіб їх доходам [15, с. 39].

У російському законодавстві існує перелік форм податкового контролю. Тому деякі вчені [16, с. 318] на цій підставі ними вважають спосіб конкретного вираження та організації контрольних дій, та основними формами вважають перевірки, отримання пояснень платників податків, перевірки даних обліку та звітності, огляд приміщень та територій та інші передбачені законодавством контрольні дії.

Але є прихильники теорії за якою форми фінансового контролю прийнято виділяти на основі критерію часу здійснення контрольних дій. Так, Л. А. Савченко, говорячи про періодичність проведення контрольних заходів, або про так званій час здійснення контрольних дій, формами фінансового контролю називає попередній, поточний, наступний [17, с. 215]. Щодо останньої точки зору, слід зазначити, що попередній, поточний, наступний контроль коректніше визначати як види фінансового контролю, критерієм для виділення яких є час його проведення щодо об'єкта (предмета) контролю.

Складність визначення форм та методів фінансового контролю обумовлено неоднозначним підходом до цього питання законодавцем. Так, згаданим вище Законом України "Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні" від 26 січня 1993 р. визначається, що державний фінансовий контроль реалізується цим органом через проведення державного фінансового аудита, перевірки державних закупівель та інспектування.

Отже, у розумінні законодавства України під формами державного фінансового контролю можна розглядати саме вищезазначені форми, оскільки саме вони є зовнішнім проявом цієї функції. Разом із тим в подальшому текст указанного Закону України виходить з того, що, наприклад, фінансовий аудит — це різновид державного фінансового контролю ... (ст. 2).

Заплутана ситуація і з визначенням методів проведення державного фінансового контролю. Порядок проведення інспектування Державною фінансовою інспекцією, її територіальними органами, затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 20 квітня 2006 р. [18], закріплює, що інспектування полягає у документальній і фактичній перевірці певного комплексу або окремих питань фінансово-господарської діяльності об'єкта контролю і проводиться у формі ревізії, яка повинна забезпечувати виявлення фактів порушення законодавства, встановлення винних у їхньому допущенні посадових і матеріально відповідальних осіб (п. 2).

Хоча надалі, указаний нормативний акт визначає, що ревізія проводиться шляхом:

— документальної перевірки, що передбачає контроль за установчими, фінансовими, бухгалтерськими (первинними і зведеними) документами, статистичною та фінансовою звітністю, господарськими договорами, розпорядчими та іншими документами об'єкта контролю, пов'язаними з плануванням і провадженням фінансово-господарської діяльності тощо;

— фактичної перевірки, що передбачає контроль за наявністю грошових сум, цінних паперів, бланків суворої звітності, оборотних і необоротних активів, інших матеріальних і нематеріальних цінностей шляхом проведення інвентаризації, обстеження та контрольного виміру виконаних робіт, правильністю застосування норм витрат сировини і матеріалів, виходу готової продукції і природних втрат шляхом організації контрольних запусків у виробництво тощо (п. 16).

Отже, із змісту цього нормативного акта, на нашу думку, можна зробити висновок про те, що методами інспектування, як у цьому випадку все ж різновиду державного фінансового контролю, є документальна і фактична перевірка, обстеження, контрольний вимір тощо, а єдиною формою є ревізія (планова виїзна та позапланова виїзна, а також ревізія місцевого бюджету).

Зазначені факти недосконалого законодавчого регулювання, яке передбачає різне визначення видів, форм та методів фінансового контролю, а також нечіткість визначення стадій процедури здійснення фінансового контролю, їх змістовного наповнення, різноманітність контрольних актів, що приймають відповідні суб'єкти фінансового контролю та відсутність систематизації законодавства про фінансові правопорушення і санкцій, які застосовуються за їх вчинення, не досить високий ступінь розробленості окремих теоретичних питань взаємодії органів фінансового контролю — об'єктивні проблеми, з вирішенням яких безпосередньо пов'язана ефективізація здійснення державного фінансового контролю.

Можна зазначити, що державний фінансовий контроль сьогодні не функціонує як єдине системне явище, а передбачає комплекс щодо відокремлених елементів. Останні, як правило, в самостійному режимі виконують властиві їм завдання та функції, які визначаються великою кількістю законів та підзаконних актів.

На недосконалість чинного законодавства, що спричиняє дублювання функцій органів фінансового контролю, паралельне виконання обов'язків щодо здійснення контролю декількома суб'єктами звертають увагу різні вчені [19, с. 27]. Наприклад, у літературі висловлюється думка про те, що нормативна база, яка регламентує взаємовідносини державної контрольно-ревізійної служби з правоохоронними органами, "породила колізію самих законодавчих актів: мають місце розбіжності загальних і спеціальних законів" [20, с. 42].

Ситуація ускладнилася разом з початком реформування системи органів виконавчої влади, оскільки реформування цих органів обов'язково веде і до трансформації відносин між ними, а також сприяє новому перерозподілу функціональних обов'язків, серед яких і здійснення державного фінансового контролю.

Як бачимо, проблеми визначення форм та методів державного фінансового контролю також пов'язані із визначенням видів цієї функції державного управління. Виділення різних видів фінансового контролю можливе за різними критеріями.

Наприклад, за обсягом контрольно-владного впливу фінансовий контроль можна поділити на:

1) *загальний* — стосується загальних питань реалізації фінансової політики у державі (здійснюється Кабінетом Міністрів України і Міністерством фінансів України);

2) *спеціалізований* — стосується окремих питань функціонування державно-владного механізму або окремих правовідносин (наприклад, податковий контроль, бюджетний контроль тощо), що здійснюються спеціалізованими органами виконавчої влади діяльність яких спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через відповідних членів Кабінету Міністрів України.

За сферою контролюючого впливу державний фінансовий контроль можна поділити на:

1) *галузевий* — здійснюється в окремих галузях державного управління;

2) *міжгалузевий або наскрізний* — здійснюється в декількох сферах державного управління.

За спрямованістю контролюючого впливу державний фінансовий контроль може бути:

1) *внутрішній* — здійснюється в середині системи органів виконавчої влади;

2) *зовнішній* — поширюється на суб'єкти та відносини, які виникають поза межами системи органів виконавчої влади.

Крім того, можна провести класифікацію за об'єктами контролю, часом його проведення щодо об'єкта (предмета) контролю тощо.

Слід зазначити, що функція державного фінансового контролю дозволяє забезпечити, перш за все, функцію охорони режиму законності у сфері фінансових правовідносин, оскільки забезпечує певну перевірку лінії поведінки суб'єктів фінансового права з метою виявлення ознак протиправності. Як зазначається у літературі, важливою рисою фінансового контролю є те, що він служить способом перевірки дотримання законодавства [21, с. 31].

Державна фінансова інспекція України вживає в установленому порядку заходів щодо усунення виявлених під час здійснення державного фінансового контролю порушень законодавства та притягнення до відповідальності винних осіб, що проявляється, наприклад, у зверненні до суду в інтересах держави, якщо підконтрольною установою не забезпечено виконання вимог до усунення виявлених під час здійснення державного фінансового контролю порушень законодавства з питань збереження і використання активів [22].

Тобто одним із напрямів впливу державного фінансового контролю є правоохоронний вплив на відповідні групи правовідносин. Цей вплив спрямований на припинення неправомірних дій посадових осіб, фізичних та юридичних осіб, винних у недоліках і порушеннях фінансового характеру, і пов'язаний із притягненням до юридичної відповідальності та застосуванням до цих суб'єктів інших заходів державного примусу. За чинним законодавством фінансово-контрольні органи уповноважені як самостійно притягати до відповідальності винних осіб, так і порушувати питання перед іншими компетентними органами про притягнення правопорушників до різних видів відповідальності.

До інших напрямів функціонального впливу державного фінансового контролю слід віднести:

— *корекційний вплив* — виявляючи відхилення від вимог нормативних актів і їхні причини, посадові особи органів державного фінансового контролю можуть визначати шляхи коректування діяльності підконтрольного об'єкта, способів впливу на підконтрольний об'єкт із метою подолання відхилень, усунення перешкод на шляху оптимального функціонування фінансової системи;

— *превентивний вплив* — дає можливість запобігти правопорушенням у фінансовій сфері. При цьому, завдання превенції досягаються:

а) у процесі здійснення контрольної діяльності при виявленні порушень і винних осіб;

б) при реалізації правових актів, прийнятих за результатами контролю, у яких сформульовані рекомендації з усунення умов, що сприяють порушенням;

в) при проведенні контрольними органами конкретних профілактичних заходів.

Таким чином, функція фінансового контролю багатогранна, оскільки включає виявлення й аналіз фактичного стану справ, пов'язаних із фінансовою та господарською діяльністю тих чи інших суб'єктів, оцінку правомірності контрольованої діяльності і вживання заходів щодо усунення недоліків, які виявлені під час здійснення фінансового контролю. Саме специфічне призначення фінансового контролю дозволяє говорити про його відносну самостійність, що дає можливість відокремити його від інших видів діяльності не тільки в науковому, але й в організаційному аспекті, як при визначенні компетенції суб'єктів фінансового контролю, так і при створенні спеціалізованих контрольних органів, які не виконують або майже не виконують (служби, інспекції) інших, крім фінансового контролю, державних функцій.

Підсумовуючи зазначимо, що державний фінансовий контроль, який здійснюється органами виконавчої влади, має певні ознаки (рис). Серед яких відзначимо:

1. Оперативність у діях суб'єктів, що здійснюють державний фінансовий контроль. Тобто такий різновид діяльності є щоденним і швидкоплинним видом діяльності відповідних органів державної, передусім, виконавчої влади, який може бути пов'язаний із наданням безпосередньої допомоги на місці проведення контролю (особливо це стосується внутрішнього фінансового контролю) у ході виконання державно-управлінських рішень.

2. Наявність спеціалізованих повноважень у суб'єктів, які забезпечують фінансове контролювання, що дозволяє вирішувати організаційні та процедурні питання на місці без зволікання і зайвих витрат, у зв'язку із цим державний фінансовий контроль повинні здійснювати особи, що мають відповідні права і обов'язки, знання та досвід.

3. Швидке та ефективне усунення виявлених недоліків і досягнення позитивного результату, наприклад, поліпшення ситуації із наповненням державного бюджету, підвищення якості надання фінансових послуг населенню тощо.

4. Сприяння зміцненню законності у сфері фінансової діяльності держави та інших суб'єктів фінансово-правових відносин і покаранню правопорушників.

5. Доведення, роз'яснення й перевірка виконання певних нормативно встановлених правил (зокрема правил сплати податків, що можуть пояснюватися у листах Державної податкової служби України, правил ведення бухгалтерського обліку тощо).

6. Документальне, а відтак, і процесуальне оформлення результатів та за необхідністю доведення до відомості відповідних державно-владних органів з метою повідомлення про якість виконання відповідних владних рішень та приписів.

7. Цьому виду діяльності властиві певні форми, методи і властивості, які необхідні для різнобічного проникнення в оперативно-службову та господарську діяльність підконтрольних об'єктів.

Таким чином, державний фінансовий контроль є складною формою організаторської та процедурної діяльності органів державного управління як стосовно підлеглих, так і не підлеглих їм підприємств, установ, організацій і посадових осіб, а також фізичних осіб, що поєднує в собі елементи контролю та нагляду, що існують відносно, незалежно один від одного, однак на практиці це комплекс тісно взаємопов'язаних та взаємозалежних явищ.

Список використаних джерел

1. *Старосьцяк, Е.* Элементы науки управления [Текст] / Е. Старосьцяк. — М. : Прогресс, 1965. — 423 с.
2. Про центральні органи виконавчої влади : Закон України від 17.03.2011 р. № 3166-VI [Текст] // ВВР. — 2011. — № 38. — Ст. 385.
3. *Студеникина, М. С.* Государственный контроль в сфере управления [Текст] / М. С. Студеникина. — М. : Юрид. лит-ра, 1974. — 355 с.
4. *Васильев, А. С.* Управленческие решения в производственных организациях (правовой аспект) [Текст] / А. С. Васильев. — К.-Одесса : Вища школа, 1986. — 199 с.
5. *Шорина, Е. В.* Контроль за деятельностью органов государственного управления в СССР [Текст] / Е. В. Шорина. — М. : Наука, 1981. — 301 с.
6. Словарь юридических терминов (русско-украинский) [Текст] / сост. Ф. Андерш, В. Винник [и др.]. — К. : Юринком Интер, 1994. — 332 с.
7. *Лунев, А. Е.* Социалистическая законность в советском государственном управлении [Текст] / А. Е. Лунев, С. С. Студеникин, Ц. А. Ямпольская ; под общ. ред. С. С. Студеникина. — М. : Юрид. изд-во МЮ СССР, 1948. — 136 с.
8. *Коваль, Л.* Адміністративне право України : курс лекцій [Текст] / Л. Коваль. — К. : Основи, 1994. — 154 с.
9. *Савченко, Л. А.* Правові проблеми процесу фінансового контролю [Текст] : [монограф.] / Л. А. Савченко, О. П. Мельник. — К. : Вид-во КиМУ, 2009. — 235 с.
10. Про державну контрольно-ревізійну службу в Україні : Закон України від 26.01.1993 р. № 2939-XII [Текст] // ВВР. — 1993. — № 13. — Ст. 110.
11. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади : Указ Президента України від 09.12.2010 р. № 1085/2010 [Текст] // ОВУ. — 2010. — № 94. — Стор. 15. — Ст. 3334.
12. Финансовое право [Текст] : [учебн.] / под ред. О. Н. Горбуновой. — М. : Юристъ, 1996. — 400 с.
13. *Маринів, Н.* Місце податкової перевірки в системі податкового контролю [Текст] / Н. Маринів // Вісник Академії правових наук. — 2005. — № 5. — С. 161–167.
14. Финансовое право [Текст] : [учебн.] / под ред. Е. Ю. Грачевой, Г. П. Толстопятенко. — М. : ТК Велби, 2003. — 536 с.
15. *Ісаншина, Г. Ю.* Податковий менеджмент [Текст] : [навч. посіб.] / Г. Ю. Ісаншина. — К. : ЦУЛ, 2003. — 260 с.
16. Налоговое право России [Текст] : [учебн.] / отв. ред. Ю. А. Крохина. — [3-е изд., испр. и доп.]. — М. : Норма, 2008. — 752 с.
17. *Савченко, Л. А.* Правові проблеми фінансового контролю в Україні [Текст] : дис. ... д-ра юрид. наук : 12.00.07 / Савченко Леся Анатоліївна ; Акад. держ. подат. служби України. — Ірпінь, 2002. — 445 арк.
18. Про затвердження Порядку проведення інспектування Державною фінансовою інспекцією, її територіальними органами : постанова Кабінету Міністрів України від 20.04.2006 р. № 550 [Текст] // ОВУ. — 2006. — № 16. — Стор. 215. — Ст. 1206.

19. *Роговенко, Д. С.* Правовий статус Рахункової палати України [Текст] : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 "Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право" / Д. С. Роговенко. — К., 2007. — 21 с.
20. *Худавердиев, И. Г.* Деятельность органов государственной контрольно-ревизионной службы сквозь призму правовых норм (Проблемы, суждения) [Текст] / И. Г. Худавердиев // Финансовый контроль. — 2009. — № 2. — С. 41–45.
21. *Белобжецкий, И. А.* Финансовый контроль и новый хозяйственный механизм [Текст] : [монограф.] / И. А. Белобжецкий. — М. : Финансы и статистика, 1989. — 256 с.
22. Про Положення про Міністерство фінансів України : Указ Президента України від 08.04.2011 р. № 446/2011 [Текст] // ОВУ. — 2011. — № 29. — Стор. 230. — Ст. 1254.

*Рекомендовано до друку відділом державної правової політики
Національного інституту стратегічних досліджень
(протокол № 11 від 9 листопада 2011 року)*

Надійшла до редакції 30.11.2011

Петрицький А. Л. Организационно-правовые проблемы осуществления государственного финансового контроля в Украине

Исследуются отдельные проблемы организационного и правового обеспечения осуществления государственного финансового контроля в Украине. Рассмотрены вопросы о формах, методах и видах государственного финансового контроля. Определены отдельные проблемы законодательного закрепления основ государственного финансового контроля. Проанализированы характерные особенности государственного финансового контроля.

Ключевые слова: государственный финансовый контроль, государственное управление, функция, органы исполнительной власти.

Petrytskyi, A. L. Organizational and Legal Problems of the State Financial Control in Ukraine

The article is devoted research of separate problems of the organizational and legal providing of realization of state financial control in Ukraine. Considered questions about forms, methods and types of state financial control. The separate problems of the legislative fixing of bases of state financial control are certain. The characteristic features of state financial control are analysed.

Key words: state financial control, state administration, function, organs of executive power.

